

EDITORIAAL

Het Tijdschrift voor Sociologie bestaat 15 jaar. Een plank vol in onze boekenkast. Ik zou overdrijven als ik zei dat het mijn lievelingsplank was, maar toch: ik zoek er vaak en graag iets in terug. Dat het Tijdschrift vijftien jaar de moeite is geweest en gebleven, is te danken aan de (belangeloze) inzet van de hoofdredacteurs Wilfried Dumon, Karel Dobbelaere, Jan Vranken, Mark Elchardus en Jef Verhoeven, en aan de ondertussen toch al aanzienlijke groep van redactiesecretarissen en redactieleden. Door hun inzet is het mogelijk vandaag verder te bouwen aan een wetenschappelijk tijdschrift over samenleving en sociologie in Vlaanderen (en daarbuiten). Daarbij vergeten wij zeker niet de diverse anonieme referees die ons adviseerden bij het evalueren van de artikels, de talrijke auteurs die ons materiaal aanleverden, evenals Hilde Van Meerbeeck, de administratieve pijler onder het Tijdschrift. Die 15 jaar was ook de aanleiding voor een collectief ritueel: de studienamiddag over 'post-moderne sociologie en sociale werkelijkheid?'. Een initiatief om de discussie binnen de sociologie te stimuleren en een kritisch inzicht te verwerven in onze manier van leven.

Het blijft de uitdaging voor de redactie om leesbare stukken aan te bieden aan onze lezers. Dit is vaak moeilijk. De arbeidsverdeling binnen de sociologie maakt dat het moeilijk(er) is om als 'leek' te begrijpen wat de specialist nu nog bedoelt. Daarom is de uitdaging des te groter om als specialist zo te communiceren dat je bevindingen helder en duidelijk zijn. Er mag geen communicatiestoornis zijn tussen de algemene sociologie en de (talrijke) deeltakken ervan. Het inzicht verworven in een deeldomein kan zeer verrijkend zijn, ook voor wie niet op dat domein actief is - op voorwaarde dat dit inzicht leesbaar werd uitgedrukt en van een beetje zin voor synthese getuigt. Soms (hoe vaak is soms?) verworden sociologen tot socio-technen. Dat mag voor de buitenstaanders dan al wetenschappelijk ogen, maar het is de vraag wie er wat aan heeft? Let wel, gedegen methoden en technieken staan hier niet ter discussie. Maar zij moeten blijven wat zij zijn: middelen voor het verwerven van kennis en inzicht, en geen doel op zich. De redactie deinst dan ook niet terug voor een degelijk 'wetenschappelijk' en methodologisch goed onderbouwd stuk, integendeel. Wel vermijden wij mystificatie, waardoor de boodschap de mist in kan gaan.

Met dit nieuwe eerste nummer worden zowel inhoudelijk (wetenschappelijk, maatschappelijk relevant, leesbaar ...) als vormelijk de aangekondigde opties van de vernieuwde redactie ingekleurd. Het stuk over vrouw en kerk van Anne Van Meerbeeck en Ann Verlinden met de titel '*De Juni-storm*' illustreert dat het doorbreken van een veronderstelde impliciete consensus in een organisatie of een instituut plots tot een manifeste belangstelling aanleiding kan geven. Zygmunt Bauman - een van de toonaangevende post-modernisten in het sociologiebedrijf - geeft ons in première zijn wat melancholische visie op onze manier van (samen)leven: als toerist, vagebond,

flaneur of speler. Een stuk om te reflecteren en kritisch ons samenleven te duiden. Walter Weyns typeert de auteur in enkele bladzijden. Geert Loosveldt presenteert gegevens over 'hoe' jongeren in hun perceptie reageren op specifieke uitspraken omtrent migranten. Als column reflecteren enerzijds jonge sociologen over 'ons vakdomein', anderzijds bieden studenten een eerste indruk van hoe zij vanuit een onderwijscurriculum 'de' sociologie ervaren. Twee referenten bieden hun visie op *'De politiek voorbij'* van Luc Huuse. Tenslotte zijn er nog een aantal boekbesprekingen.

De redactie hoopt verder op deze ingeslagen weg in te gaan.

Erik HENDERICKX